

[Bente Juncker]

have lægfolket ud, for det skal man ikke. Men det kunne være rart, hvis der sad nogle flere, måske skulle man sætte perioden op fra fire til otte år, så man får en kontinuitet. Man kunne eventuelt også gøre det, at man skiftede halvdel af ligningskommissionen ud hvert fjerde år, så den anden halvdel fortsatte i otte år. Det kunne give en styrkelse, og det kunne give nogen kontinuitet.

Hvad angår skatterådene, vil jeg sige, at vi har sympati for, som jeg allerede har sagt – en del af os – at man skærer dem væk. Man kunne også vælge at skære andre steder i systemet, og på det punkt er vi lidt i tvivl i gruppen.

Hvad angår Landsskatteretten, vil jeg gerne sige: Jeg forudser med dette forslag, at nu kommer der en vældig sluse i Landsskatteretten, medmindre nogle af kommunerne kunne gå ud og ordne det, som Københavns Kommune gør – de har ikke ret mange sager dér – nemlig at de prøver at ordne det, så de får skattebetalingen på plads noget hurtigere.

Men ellers forudser jeg, at Landsskatteretten skal udvides, og den må så styrkes. Dér har man jo også lægmandsprincippet, og det synes jeg er et godt princip. Men jeg synes også, at man kunne gå ind og lave en anden vægtning af fagfolk og lægfolk. Man kunne godt tænke sig, at der blev eventuelt halvt af hver.

Jeg tror ikke, jeg vil sige mere, men vi vil se på lovforslaget, når det kommer i udvalget.

Formanden:

Jeg overså en markering før, så jeg giver ordet til fru Elisabeth Arnold for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil sige til formanden, at jeg nok ikke markerede tydeligt nok, men jeg ville gerne svare på hr. Glistrups korte bemærkning efter mit indlæg.

Hr. Glistrup var meget hoverende over den nostalgi, jeg udtalte i forbindelse med nærhedsprincippet kontra centraliseringsprincippet, og så deri en klar sammenhæng til mit moderparti, repræsenteret ved hr. Skrumsager Skau.

Men jeg tror også, der er en helt reel sammenhæng mellem Venstres og Det Radikale Venstres synspunkter her, at når vi er glade for nærhedsprincippet, så er det ikke alene, fordi vi

er glade for nærhedsprincippet, men det er også, fordi vi kan være utrygge ved det modsatte princip, nemlig centraliseringsprincippet.

I teorien kan vi selvfølgelig lave et flot, forkromet system, der er centraliseret, og som i princippet er fuldstændig ensartet. Men jeg tror også, man kan regne med, at et sådant system vil blive mødt med stor mistro af den almindelige befolkning.

Jeg tror ikke, der er større tryghed ved et centraliseret system end ved et decentraliseret. Man vil sige, at nu ender det alt sammen inde i statens talknuser, og så får vi nogle forkerter blanketter ud, fordi noget er blevet væk i posten og der er gået en hel masse galt undervejs. Der er ikke nogen større tryghed ved det centraliserede system, end der er ved det decentraliserede system, så tror jeg, det er bedre, at man har et system, hvor folk kan gå til kommunen og henvende sig, uanset om nogle dér ved, at der er en skidt knægt, der har været involveret i noget på et eller andet tidligere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Med alle de praktiske ting, som man har at gøre med i skatteligningen, om der nu har været en større eller mindre procentdel privatkørsel, eller om forbruget af egen vare er mere eller mindre, så er der selvfølgelig ingen, der drømmer om, hvad enten man laver et statssystem eller et kommunalt system, at tingene allerede fra første færd skal køres over til København. Selvfølgelig vil der være lokale kontorer, som man kan gå op og snakke med. Det kan ikke gøre nogen enorm forskel på borgernes tryghed, om den pågældende er statsansat, eller om han er kommunalt ansat. Det er en af de ting, der ligger i politikernes verden, at man tror, der er så stor forskel. Hvis det er en DSB-mand, så har man en mægtig mistillid til det, men er det en kommunalt ansat buschauffør, ja, så er det virkelig sådan, så har man tillid til det, for det er ens egen kommune, der har ansat ham. Sådan fungerer det jo ikke i praksis.

Det er således, at spørgsmålet alene er: Hvor har man den menneskelige forståelse for skatteyderens problemer og evnen til at tale det samme sprog, som han taler. Og det gør ikke spor forskel, om vedkommende får sin løn sat ind over finansministerens konto eller over den kommunale konto. Derfor er det altså et af de